

ene eller fra den anden Side. Forholdet er det, at de direkte Skatter er kommet op paa en Højde, som vistnok alle maa erkende er en saadan, at man overhovedet ikke kan bringe dem højere op. Naar man altsaa er kommet til en saadan Højde, saa er den Dør lukket, og saa maa man se at finde ind ad andre Døre. Da der saa imidlertid ikke findes andet end de indirekte Skatter at holde sig til, bliver den logiske Konsekvens, at man maa søge at finde nye Skattekloder indenfor denne Kategori. Jeg vil finde det naturligt, at man ser en lille Smule reelt paa Forholdet og lader det agitatoriske, hvori der kun er ringe Bund, fare. Politikerne skulde ogsaa gerne yde Vejledning overfor Vælgerne og ikke alene drive Agitation.

Jeg skal herefter vende mig til Arbejdsløshedsspørgsmaalet, der, som jeg bemærkede, er det Spørgsmaal, der i afgørende Grad vil bestemme, hvorvidt der kan naas Balance i det Finansaar, hvori vi befinder os. Jeg vil da først stille det Spørgsmaal: Er der overhovedet nogen Sandsynlighed for, at Arbejdsløsheden i alt væsentligt kan bringes ud af Verden? — og dette Spørgsmaal maa efter min Overbevisning besvares benægtende. Det forbavser mig derfor i høj Grad, at det ærede Medlem Hr. Hauge afviste de Tanker, der blev fremsat af min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Fraenkel angaaende en organiseret Udvandring, saa nogenlunde som noget, der ikke havde virkelig aktuel Interesse. Jeg maa mene, at Arbejdsløsheden meget vanskeligt lader sig fuldstændig ophæve, og som Følge deraf tror jeg, at det er ganske nødvendigt at tænke paa den Udvej, det ærede Medlem indgaaende kom ind paa i sit Foredrag. Jeg vil derfor paa det varmeste anbefale, at man ikke fra Lovgivningsmagts Side betragter dette som et Spørgsmaal af sekundær Betydning, men at man giver Rigsdagens Medlemmer Lejlighed til i Tilslutning til de Tanker, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Fraenkel, at drøfte dette Spørgsmaal i et lukket Møde. Det ærede Medlem Hr. Hauge synes at være af den Opfattelse, at denne Vej, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel pegede paa, ikke var nødvendig, og denne Opfattelse hænger naturligvis sammen med, at det ærede Medlem mener, at naar blot alt det Arbejde, der er herhjemme, blev udført af danske Hænder, vilde der være tilstrækkelig Beskæftigelse Det ærede Medlem nikker. Jeg tror altsaa deraf at turde slutte, at jeg har forstaaet det ærede

Medlem rigtigt, men jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret, idet man i høj Grad maa regne med, at Mængden af Arbejde, der kan skaffes til danske Hænder, i overordentlig høj Grad hænger sammen med hele Europas Stilling. Og den er igen afhængig af de Markeder, som Europa kan faa, saaledes som det indgaaende blev belyst af det ærede Medlem Hr. Fraenkel. Naar store Industricentrer i Europa er afskaaret fra at kunne eksportere til oversøiske Lande, er Følgen blevet, at disse Industricentrer, der tidligere kunde være Aftagere af danske Industriprodukter, lukker sig for os, for saa vidt det staar i deres Magt at beholde Arbejdet for deres egne Hænder. Følgen deraf er atter, at Eksporten af danske Industriartikler er blevet saa nogenlunde umulig. Derfor tror jeg ganske bestemt, at der ikke kan skaffes alle danske Hænder Arbejde, selv om de udfører alt det Arbejde, der kunde udføres her i Landet. Men at det vilde kunne hjælpe paa Forholdet, hvis danske Hænder virkelig fik denne Adgang, er jeg for saa vidt enig med det ærede Medlem i. Den sidste Tids Udvikling kunde jo tyde paa, at vi gaar en lysere Tid i Møde. Men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at for ikke længere siden end i Begyndelsen af Maj udtalte Bankdirektør Riis-Hansen paa Ballins Generalforsamling følgende, som jeg maa bede om Tilladelse til at læse op: „Det er vanskeligt at fri sig for det Indtryk, at de, hvis Ansvar det er at tage Vare paa Landets Vel, ikke fuldt forstaar den Fare, der truer ikke blot Skotøjsindustrien, men dansk Industri i det hele taget. Hvis Krisen fortsættes og intet gøres, turde Ansvar et blive tungere, end det kan bæres.“ Dette siger altsaa Hr. Bankdirektør Riis-Hansen, den Mand, som det ærede Medlem Hr. Rode karakteriserede som en tilfældig Bankdirektør Hr. Sørensen eller Hansen, eller hvilket Navn man nu vilde bruge. Overfor den Karakterisering af Hr. Riis-Hansen vil jeg sige, at denne Betragtning af ham som en ganske almindelig Bankdirektør, vil i denne Forbindelse efter mine Begreber være at skyde fuldkommen ved Siden af. Alle Politikere i dette Land kender Hr. Riis-Hansen. De ved, hvilken Løbebane han har haft, hvorledes han er gaaet fra den højeste Administrationsgren over i Bankvirksomheden. De ved, at han er en af dem, der, den Gang han var i Administrationen, i høj Grad blev benyttet, da det gjaldt om at tilrettelægge Toldlovsforslaget. Det vides, i alt Fald har jeg aldrig hørt andet end, at han i sit Grund-